Ilustrační foto

foto: Autíčko ©

- Seš dobře oblečená? ozvala se z kuchyně máma.
- Jo.
- A máš s sebou dost peněz?
- Ano mami.
- Doufám, že se nebudeš toulat lesem sama jako tibetskej mnich?!
- Neboj.
- Jak se vlastně ten tvůj kamarád jmenuje?
- No, no? Péťa?!
- Hlavně aby byl ze slušné rodiny a uměl se chovat. Proč ho vlastně někdy nepřivedeš na oběd?
- Nemá čas, učí se.
- To je správný, tak si vem těch buchet víc, pro oba.
- Není potřeba, už tak mám batoh plnej k prasknutí.
- Těch pár buchet tě nezabije. Poslouchej, a jakej vlastně je?
- Batoh?
- Né, Péťa přece.
- Báječnej. Vopravdu.
- No, už bylo načase. To já v tvým věku? Kdes ho poznala?
- Na vandru, kde jinde.
- No, hlavně, aby byl slušnej.
- Je to ten nejlepší kámoš jakýho jsem kdy potkala a je fajn. Fakt mami.
- No, no, jen aby. To já v tvým věku?

Nemám sílu poslouchat, co máma v mým věku, tak jí dám pusu na čelo a s výmluvou, že mi ujede vlak, mizím ze dveří.

V lese je fajn. Po nekonečným toulání se jen tak jsem si našla pěknej flek. Už tu určitě někdo tábořil. Sedám ke kamennému kruhu, dávám doprostřed pár větviček a škrtám sirkou.
- No, jo, ty můj brachu. Už mi bylo smutno, vážně. Dneska to bylo s mámou o fous, ale to ti povím později, až se trochu probereš. Dáme si kafe a bude nám fajn. A vopovaž se na mě prskat jiskry, jako minule?

_____

3. místo próza do 23 let
Trapsavec 1995